

Első szintű kalandozó tarifája

4. Szerintetek mennyi egy első szintű kalandozó „tarifája”? A Kísértetjárta házban 60 arany volt, meg egy halom varázstárgy, nem is beszélve az ékszerekről. Nem túlzás ez egy kicsit?

Egyszer, egy első szintű csapatnak meséltem.

Kezükbe került 10000 aragnál több. Hát igen, én is voltam ifjú és bohó. Igaz véletlen volt, nem hittem volna, hogy a túl jól sikerült akció után (a megfélemlíteni kívánt személy szívrohamban elhunyt) még a helyszínen maradnak, és éppen jó fiókba túrtak bele, aztán amúgy is váltókban és kötelezvényekben volt, az a több mint 10000 arany, amit az eredeti birtokos halála után csak nagyon áron alul lehetett értékesíteni, de így is nagyjából 1000 arany maradt, amiből persze ki kellett fizetni azt is, aki pénzzé tette a papírokat. Aztán elkezdtek (volna) nagy lábon élni, de persze előző tettük visszaütött, nem számoltak azzal, hogy az gazdag dzsad kereskedő mi mindennel foglalkozik még, milyen rokonai, barátai és leginkább üzletfelei vannak. Az egyik karakter által vásárolt karavánvezetőt és szakácsot (jó drága vétel volt) a karakter előtt a lovon ülve lötték keresztül nehéz nyílpuskával egy emeleti ablakból, mondtam is neki, hogy élete legdrágább pajzsa volt.

Egy nagytermetű, durva kinézetű bőrruhás idegen vágta ki őket a csávából, persze megkérve utána árát a segítségének, belesodorta őket a következő mesébe, ahol semmi sem az volt, aminek látszott, és amiből már a korábban szerzett abbitacél láncingeiknek is csak foszlányaival kerültek ki, még ha a végén kaptak is nemi kárpoztást).

Ez nem azt jelenti, hogy nyugodtan adj pénzt rogyásig a karaktereknek, aztán meséld le róluk, ha sokallod. Inkább azt, hogy ha valóban szerepjátékot játszanak, akkor a pénz másodlagos. Múltkor írtam már a karakterek jutalmazásáról.

Jutalmazni egyrészt nemcsak pénzzel lehet, hanem más anyagi és nem anyagi elismerést is lehet nyújtani a karakternek, másrészt nyugodtan légy bőkezű, ha tudod, hogy a játékos a karaktere életszerűbbé tételére fordítja a jutalmakat és nem tápolásra. Egy bárdnak pl. igen kiváló jutalom lehet egy jól hangzó nemesi cím, még akkor is, ha semmilyen birtok nincs mögötte, vagy pedig ami van, annyit sem ér, mint a viseletesebb kabátján egy rézgomb. Viszont mennyire jól hangzik bemutatkozáskor...

Ugyanúgy, ha a nagymester egy lovagot saját kettéhasadt sisakja helyett megajándékoz egy régi nagyhirű rendtag sisakjával, aminek nincs pénzben kifejezett értéke, hiszen a lovag sosem adná el, viszont lovagtársai (és amennyiben híresebb volt a néhai lovag, mások is) tudni fogják a sisak egyedi formája alapján, hogy az illető valami dicső dolgot cselekedett, hogy kiérdemelte az adott sisakot. (Persze ez leginkább paplovagi rendeknél működik, ahol nem a lovag családi vagy egyéni címerével díszítik a vért darabjait.)

Jutalmazásról egyébként érdemes keresni az archívumban. Arel óvjon!

2001.02.02.

Szerző: Odu

Forrás: LFG.hu

Szerkesztette: Magyar Gergely

A cikk hangvétele és jellegét tekintve eredetileg minden bizonnyal a MAGUS Listáról származik.